

Posudek oponenta

na diplomovou práci Daniely U h l í ř o v é

„Následky porušení povinností účastníků silničního provozu“

Autorka rozčlenila práci do šesti částí. Po Úvodu (1) následují Úvodní poznámky (2), Přestupky účastníků silničního provozu (3), Trestné činy v silničním provozu (4), Další právní následky za porušení povinností účastníků silničního provozu (5). Práce je ukončena stručným Závěrem (6) a vybavena čtyřmi přílohami. Celkově má 78 stran a byla odevzdána v lednu 2012.

Titul přináší velmi široké vymezení tématu, proto jsou již v Úvodu vysvětlovány jednak jeho faktické zúžení, jednak důraz na právní instituty, jimž bude poskytnut větší prostor. Bylo by jistě vhodnější více promyslet název práce, který může zmást čtenáře, hledajícího odpovědi na některé otázky, o nichž se však v textu nic nedozví. Na druhé straně, např. odstranění vozidla jako překážky provozu (str. 43) jistě *nemusí* být následkem porušení povinností účastníka silničního provozu.

V Úvodu je též vymezen cíl: pojednat o právních následcích porušení povinností účastníkem silničního provozu.

Zvolené téma je obtížné. Vývoj úpravy přestupků, časté novelizace zákonů a poměrně rozsáhlá judikatura, vyvolávají řadu otázek. Odpovídat na ně není vždy jednoduchou záležitostí. Autorka se soustředila na přestupky a s nimi spojený bodový systém, dále na institut kauce, zabraňování v jízdě, použití technických prostředků, odstranění vozidla jako překážky provozu a zadržení řidičského průkazu. Vydatně čerpá z judikatury, snaží se prezentovat i vlastní názory na platnou úpravu. Práci celkově hodnotím jako dobrou.

Pokud jde o výhrady, považuji za nutné zmínit dvě. Autorka byla příliš závislá na komentářích k zákonu, často nekriticky. Už na str. 4 dvakrát uvádí, že „zástupci orgánů veřejné správy (např. policista při dohledu...) nejsou účastníky provozu“. Policista není „zástupcem orgánu“ a za účastníka ho podle zákona nebudeme považovat jen v případě, kdy bude vykonávat určité činnosti, jinak jistě ano. Koho lze považovat za „zástupce orgánů“ zůstává už naprosto nejasné. Pokus o „vymezení“ chodce v zákoně je tragikomickým příkladem pokleslé legislativy, autorka k tomu ještě přidá citaci, že „se pohybuje přibližně 4 km/h“. A ještě k pramenům – v pracích tohoto druhu nebývá obvyklé vycházet z článků v denním tisku (viz odkaz 72 na str. 31). A když už k tomu dojde, tak bych očekával, že v textu zaujme autorka právní stanovisko k obsahu uvedených článků, což se ovšem nestalo. Druhá výtká se týká partií, v nichž se text vrací k obecnému výkladu odpovědnosti za porušení právních

povinností, resp. k základům odpovědnosti za přestupky. Příliš se tak vzdaluje od konkrétních ustanovení, která jsou předmětem zkoumání. Na druhé straně chápu, že účelem bylo zdůraznění některých hmotně právních i procesních institutů. V této souvislosti navrhuji první otázku: je důvodná odchylná úprava pro ukládání sankcí v § 125c odst. 8 zákona o provozu na pozemních komunikacích, když zákon o přestupcích vychází z pravidla, že od uložení sankce lze upustit, postačí-li „k nápravě pachatele samotné projednání přestupku“ (§ 11 odst. 3)?

Předložená práce je schopna obhajoby. Jako druhé téma do rozpravy navrhuji charakter bodového systému. Autorka sice cituje různá stanoviska, vlastní však neuvádí (str. 62-64).

21. 3. 2012

Doc. JUDr. Vladimír Vopálka, CSc.